

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ
Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ
ΑΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡΗΣ ΛΑΙΑΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ενόλα Χολμς 2: Η υπόθεση της αριστερόχειρης λαίδης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Case of the Left-Handed Lady – An Enola Holmes Mystery**
Από τις Εκδόσεις Puffin Books, Νέα Υόρκη 2007
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Nancy Springer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Jeanine Henderson
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

© Nancy Springer, 2006
© Εικόνας εξωφύλλου: Hugh D'Andrade, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3846-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3847-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

N A N S I Σ Π Ρ Ι Ν Γ Κ Ε Ρ

ΕΝΟΔΑ ΧΟΔΜΕ
Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ
ΑΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡΗΣ ΛΑΙΔΗΣ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Για τη μητέρα μου
Ν. Σ.

ΛΟΝΔΙΝΟ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1889

ΔΕ ΘΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΑΝ Σ' ΑΥΤΗ την απαράδεκτη κατάσταση», δηλώνει ο νεότερος και ψηλότερος από τους δύο άντρες στο μικρό δωμάτιο της λέσχης, «εάν δεν την εί-
χες αναγκάσει να πάει στο οικοτροφείο!»

Έχει έντονα χαρακτηριστικά και είναι τόσο λεπτός που δείχνει σχεδόν κοκαλιάρης. Βαδίζει πέρα δώθε στο δωμάτιο με τις γυαλιστερές μαύρες μπότες του, το μαύρο παντελόνι και το μαύρο βραδινό του φράκο, θυμίζοντας μαύρο ερωδιό.

«Αγαπητέ μου αδελφέ».

Βολεμένος σε μια βαθιά πολυθρόνα επενδυμένη με δέρμα γίδας, ο μεγαλύτερος, πιο εύσωμος άντρας ανασηκώνει τα φρύδια του, που μοιάζουν με χιονισμένους θάμνους.

«Αυτή η πικρή διάθεση δεν ταιριάζει καθόλου με τον χαρακτήρα σου».

Μιλά ήρεμα, γιατί αυτή είναι η λέσχη του, συγκεκριμένα η ιδιαίτερα ασφαλής ιδιωτική αίθουσα για συνομιλίες, και περιμένει με ανυπομονησία ένα εξαιρετικό ροσμπίφ για δείπνο ενόσω λείει στον μικρότερο αδελφό του με καλοσυνάτο ύφος:

«Αναμφισβήτητα το ανόητο κορίτσι βρίσκεται ολομόναχο

σε τούτη την πόλη που κοχλάζει σαν καζάνι, και μπορεί να έχει ήδη πέσει θύμα ληστείας και να της πήραν τα πάντα ή, ακόμη χειρότερα, μπορεί να έκλεισαν την αρετή της – ωστόσο, ακόμη κι έτσι, δεν πρέπει να επιτρέπεις στον εαυτό σου να εμπλέκεται συναισθηματικά με το πρόβλημα».

«Πώς γίνεται να μην εμπλέκομαι;» Ο άντρας που βαδίζει πάνω κάτω γυρνά απότομα και τον καρφώνει με το γερακίσιο βλέμμα του. «Είναι η αδελφή μας!»

«Και η άλλη γυναίκα που αγνοείται είναι η μητέρα μας. Και τι μ' αυτό; Θα βοηθήσει να τη βρεις το να αναστατώνεσαι σαν κυνηγόσκυλο κλεισμένο στο σκυλόσπιτο; Αν πρέπει οπωσδήποτε να ρίξεις σε κάποιον το φταξίμο», προσθέτει ο καθισμένος άντρας, διπλώνοντας τα χέρια του πάνω στην αφράτη περιοχή την οποία καλύπτει το μεταξωτό του γιλέκο, «η μητέρα είναι εκείνη προς την οποία πρέπει να στρέψεις την οργή σου». Όντας θεωρητικός της Λογικής, αρχίζει ν' απαριθμεί τις αιτίες: «Η μητέρα μας άφησε το κορίτσι έτσι ανεξέλεγκτο, να φορά βερμούδες και να κάνει ποδήλατο, αντί να το εκπαιδεύσει στους τρόπους συμπεριφοράς που αρμόζουν στα σαλόνια της καλής κοινωνίας. Η μητέρα μας περνούσε τον καιρό της ζωγραφίζοντας άνθη όσο η αδελφή μας σκαρφάλωνε στα δέντρα. Η μητέρα μας καταχράστηκε τα χρήματα που προοριζόνταν για γκουβερνάντα, δάσκαλο χορού, ευπρεπή γυναικεία φορέματα και ούτω καθεξής για τη μικρή, και ουσιαστικά η μητέρα μας είναι αυτή που εγκατέλειψε το κορίτσι».

«Στα δέκατα τέταρτα γενέθλια του παιδιού», μουρμουρίζει ο άντρας που πηγαινοέρχεται στο δωμάτιο.

«Είτε στα γενέθλιά της είτε οποιαδήποτε άλλη μέρα, τι σημασία έχει;» διαμαρτύρεται ο μεγαλύτερος αδελφός,

ο οποίος έχει αρχίσει να κουράζεται με τη συζήτηση. «Η μητέρα είναι αυτή που παραιτήθηκε από τις ευθύνες της, φτάνοντας τελικά στο σημείο να την εγκαταλείψει και—»

«Και στη συνέχεια επιβάλλεις τη θέλησή σου σε ένα πληγωμένο, μικρό κορίτσι, διατάζοντάς το να φύγει απ' τον μοναδικό κόσμο που γνώρισε ποτέ—»

«Ήταν ο μόνος λογικός τρόπος να μεταμορφωθεί σε κάτι που να θυμίζει μια καθωσπρέπει νεαρή κυρία!» διακόπτει με σκληρό ύφος ο μεγαλύτερος αδελφός. «Εσύ, περισσότερο απ' οποιονδήποτε, οφείλεις να παραδεχτείς τη λογική—»

«Η λογική δεν είναι το παν».

«Σίγουρα αυτή είναι η πρώτη φορά που σε ακούω να το λες!»

Καθόλου ήρεμος ή άνετος πλέον, ο εύσωμος άντρας ανακάθεται στην πολυθρόνα, καρφώνοντας τις μπότες του (που είναι καλυμμένες από άψογες γκέτες) στο παρκέ πάτωμα. Ρωτά με απαιτητικό ύφος:

«Γιατί σε έχει κυριεύσει τόσο το συναίσθημα; Γιατί σε επηρεάζει τόσο πολύ; Γιατί διαφέρει το να εντοπίσουμε την αντιδραστική αδελφή μας από οποιοδήποτε άλλο προβληματάκι;»

«Επειδή ακριβώς πρόκειται για την αδελφή μας!»

«Η οποία είναι τόσο μικρότερή μας που τη συνάντησες δύο φορές όλες κι όλες στη ζωή σου».

Ο ψηλός, νευρικός άντρας με το γερακίσιο πρόσωπο παγώνει στη θέση του.

«Και μία φορά μόνο θα ήταν αρκετή».

Ο γρήγορος, κοφτός τρόπος με τον οποία μιλά έχει γίνει πιο αργός και έχει μαλακώσει, μα δεν κοιτά τον αδελφό του. Αντιθέτως, μοιάζει να αγναντεύει, μέσα από τους

δρούινους τοίχους της λέσχης, κάποιον μακρινό τόπο – ή χρόνο. Ύστερα από λίγο λέει:

«Μου θυμίζει τον εαυτό μου όταν ήμουν στην ηλικία της, με τη χαρακτηριστική μύτη και το πιγούνι της, αδέξια, αλλόκοτη, να μην ταιριάζει απλώς με κανέναν...»

«Ανοησίες!» Αμέσως ο μεγαλύτερος αδελφός βάζει τέλος σ' αυτό το παραλήρημα από σαχλαμάρες. «Παραλογίζεσαι! Είναι *θηλυκό*. Η νοημοσύνη της είναι κατώτερη, έχει ανάγκη από κάποιον να την προστατεύει... δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση». Παρότι συνοφρυωμένος, χαμηλώνει τον τόνο της φωνής του, σαν πολιτικός, προκειμένου να πάρει τον έλεγχο. «Δεν εξυπηρετεί σε τίποτα το να αναρωτιόμαστε για όσα έγιναν στο παρελθόν. Το μόνο λογικό ερώτημα πλέον είναι το εξής: πώς προτείνεις να τη βρούμε;»

Καταβάλλοντας φανερή προσπάθεια να συγκεντρωθεί, ο ψηλός άντρας χαλινάγωγει το απόμακρο βλέμμα του και καρφώνει τα κοφτερά γκριζα μάτια του στον αδελφό του. Έπειτα από μια παύση, λέει απλώς:

«Έχω ένα σχέδιο».

«Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο. Θα ήθελες να μοιραστείς το σχέδιό σου μ' εμένα;»

Σιωπή.

Ο μεγαλύτερος αδελφός ξαναβολεύεται στην πολυθρόνα και αφήνει ένα αδιόρατο χαμόγελο.

«Πρέπει τα σχέδιά σου να τα καλύπτει ένα πέπλο μυστικότητας, ε, Σέρλοκ;»

Ο μικρότερος αδελφός, γνωστός και ως ο σπουδαίος ντετέκτιβ, ανασηκώνει τους ώμους. Η συμπεριφορά του πλέον είναι τόσο παγερή όσο εκείνη του μεγαλύτερου αδελφού.

«Δε με εξυπηρετεί σε τίποτα τη δεδομένη στιγμή να σου

πω το παραμικρό, αγαπητέ μου Μάικροφτ. Αν χρειαστώ τη βοήθειά σου, να είσαι σίγουρος ότι θα σε καλέσω».

«Για ποιον σκοπό, λοιπόν, ήρθες εδώ απόψε;»

«Ώστε να σου πω όσα σκέφτομαι, για αλλαγή».

«Όντως τα σκέφτεσαι, αγαπητέ μου Σέρλοκ; Μου φαίνεται ότι οι νοητικές σου διεργασίες στερούνται πειθαρχίας. Έχεις αφήσει το άγχος σου να σε κυριεύσει. Δείχνεις ιδιαιτέρως εκνευρισμένος».

«Κατάσταση προτιμότερη, θα έλεγα, απ' το να είμαι εντελώς απαθής».

Με κινήσεις που φανερώνουν ότι η συζήτηση τελείωσε, ο Σέρλοκ Χολμς παίρνει το καπέλο, τα γάντια και το μπουστούνι του και γυρίζει προς την πόρτα.

«Καλό βράδυ, Μάικροφτ».

«Καλή τύχη με το σχέδιό σου, αγαπητέ μου Σέρλοκ. Καλό βράδυ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΗ ΔΙΑΒΑΣΑ την επαγγελματική κάρτα που μου έφερε ο λακές σ' έναν ασημένιο δίσκο.

«Δρ Τζον Γουάτσον, ιατρός».

Διάβασα δυνατά το όνομα ώστε να βεβαιωθώ ότι έβλεπα σωστά, διότι δεν μπορούσα να πιστέψω ότι, απ' όλους τους πιθανούς πελάτες, αυτός θα ήταν ο πρώτος που θα επισκεπτόταν το γραφείο που άνοιξε πρόσφατα –τον Ιανουάριο του 1889– ο μοναδικός όχι μόνο στο Λονδίνο αλλά σ' ολόκληρο τον κόσμο επιστημονικός περνιτιόριαν.

Δόκτορας Τζον Γουάτσον; Το Τζον ήταν αρκετά συνηθισμένο όνομα αλλά το Γουάτσον; Και ήταν και γιατρός; Λογικά ήταν εκείνος, αλλά ακόμα δεν ήθελα να το πιστέψω.

«Πρόκειται γι' αυτόν που νομίζω, Τζόντι;»

«Πού να ξέρω εγώ, λαίδη μου;»

«Τζόντι, σ' το έχω ξαναπεί, θα με αποκαλείς: “δεσποινίς Μόλοχς. Δεσποινίς Μόλοχς”».

Τον κοίταξα αγανακτισμένη, μα τι θα μπορούσε να περιμένει κανείς από ένα αγόρι που η μητέρα του το βάφτισε Τζόντπουρ (λανθασμένη ορθογραφία του Τζόντπερ στο

μητρό της ενορίας), επειδή το όνομα του παντελονιού ιπ-
πασίας (τζόντπουρ) τής ακουγόταν αριστοκρατικό; Ο Τζόν-
ντι με αποκαλούσε λαίδη εξαιτίας του θαυμασμού του για
τους φραμπαλάδες και τα φουσκωτά μου μανίκια, αλλά δεν
έπρεπε, ειδικά ο κόσμος θ' άρχιζε να κάνει ερωτήσεις.
Ήθελα βέβαια ο λακές μου να εξακολουθεί να αισθάνεται
αυτόν τον θαυμασμό, που τον εμπόδιζε να συνειδητοποιή-
σει ότι στην πραγματικότητα ήμουν ένα απλό κορίτσι όχι πο-
λύ μεγαλύτερο από τον ίδιο, αλλά συγχρόνως ήθελα και να
πάψει να με αποκαλεί λαίδη.

Πιο ήρεμα, προσέχοντας να μη φανερωθεί κάτι αριστο-
κρατικό στην προφορά και την έκφρασή μου, τον ρώτησα:

«Είπες ήδη στον κύριο ότι ο δόκτορας Ραγκοστίν απου-
σιάζει;»

«Ναι, λαίδη μου. Θέλω να πω, ναι, δεσποινίς Μόλογς».

Το γραφείο του επιστημονικού περντιτόριαν ήταν στο
όνομα κάποιου δόκτορα Λέσλι Τ. Ραγκοστίν, αφού ένας
επιστήμονας πρέπει να είναι οπωσδήποτε άντρας. Όμως, ο
«Δρ Ραγκοστίν» –το είδος του δόκτορα με διδακτορικό– θα
απουσίαζε μονίμως, επειδή δεν υπήρχε παρά στο μυαλό μου,
στις πινακίδες και στις επαγγελματικές κάρτες που άφηνα
σε καταστήματα, περίπτερα, πάγκους με φρούτα, αίθουσες
διαλέξεων και οπουδήποτε αλλού μπορούσα.

«Κάλεσε, λοιπόν, τον δόκτορα Γουάτσον στο γραφείο
μου και θα δω αν μπορώ να του φανώ χρήσιμη».

Ο Τζόντι έφυγε τρέχοντας. Αν και όχι ιδιαίτερος ευφυής,
έδειχνε τουλάχιστον κομψός: το είδος του αγοριού που φο-
ρά στολή υπηρέτη, με πλεκτά κορδόνια στις μανσέτες του
και στο πλάι του παντελονιού του, με λευκά γάντια και ριγέ
καπέλο που θύμιζε μικροσκοπικό κέικ με κάμποσες στρώ-

σεις στο κεφάλι – όμως, γιατί όχι; Οι περισσότερες στολές είναι παράλογες.

Μόλις εξαφανίστηκε η πλάτη του, βυθίστηκα στην ξύλινη καρέκλα πίσω από το γραφείο μου, με τα γόνατά μου να τρέμουν τόσο άσχημα που θρόιζαν τα μεταξωτά μου μεσοφόρια. Δεν ήταν καθόλου καλό αυτό. Παίρνοντας βαθιά ανάσα, έκλεισα τα μάτια για μια στιγμή και ανακάλεσα στη μνήμη μου το πρόσωπο της μητέρας μου. Μαζί μ' αυτή την εικόνα μπορούσα να ακούσω σχεδόν τη φωνή της:

«Ενόλα, θα τα βγάλεις πέρα μια χαρά μόνη σου».

Αυτή η νοητική άσκηση επέφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ήρεμη πια, άνοιξα εγκαίρως τα μάτια και αντίκρισα τον Τζόντι να συνοδεύει τον δόκτορα Γουάτσον από το σαλόνι που χρησίμευε ως αίθουσα αναμονής.

«Δόκτορα Γουάτσον. Είμαι η γραμματέας του δόκτορα Ραγκοστίι, η δεσποινίς Άιβι Μόλοχς».

Καθώς σηκώνομουν και άπλωνα το χέρι μου στον επισκέπτη, είδα ακριβώς αυτό που περίμενα ότι θα έβλεπα διαβάζοντας τα γραπτά του: έναν γεροδεμένο Άγγλο τζέντλεμαν, όχι πλούσιο αλλά σίγουρα μορφωμένο, με ροδοκόκκινο πρόσωπο, ευγενικά μάτια και μια ελαφριά τάση προς στρογγύλεμα.

Συγχρόνως ήλπιζα ότι και εκείνος έβλεπε αυτό που προσποιούμεν ότι ήμουν: μια κλασική, νεαρή εργαζόμενη γυναίκα, με μια στρογγυλή καρφίτσα να στολίζει το φόρεμά της και με ένα ξευγάρι φρικτά σκουλαρίκια – σε γενικές γραμμές, φορτωμένη με στολίδια από φτηνά υλικά, ακολουθώντας την τελευταία λέξη της (εξίσου παράλογης όπως μια στολή) μόδας. Μια κοπέλα που οι ανοιχτόχρωμες μπούκλες της δεν ήταν στην πραγματικότητα δικές της, αλλά στο πα-

ρελθόν ανήκαν πιθανότατα σε κάποια Βαναρή αγρότισσα. Μια νεαρή γυναίκα, η οποία, αν και αξιοπρεπής, δεν είχε λάβει καλή ανατροφή. Κάποια που ο πατέρας της θα μπορούσε να ήταν σελοποιός ή ιδιοκτήτης καπηλειού. Μια κοπέλα που πιθανότατα βρισκόταν σε αναζήτηση συζύγου. Εάν, με την προαναφερθείσα καρφίτσα, με ένα κολιέ τύπου τσόκερ, με υπερβολικά πολλές κορδέλες και με ολοφάνερα πρόσθετα μαλλιά, δημιουργούσα αυτή την εντύπωση, τότε η μεταμφίεσή μου ήταν πετυχημένη.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω, δεσποινίς Μόλοχς».

Ο δόκτορας Γουάτσον είχε ήδη βγάλει το καπέλο του, φυσικά, όμως, όπως άρμοζε, περίμενε να μου σφίξει το χέρι προτού αφαιρέσει τα γάντια του και τα εμπιστευτεί μαζί με το μαστούνι του στο αγόρι.

«Παρακαλώ, καθίστε». Έδειξα μια πολυθρόνα. «Τραβήξτε την κοντά στη φωτιά. Κάνει φοβερό κρύο έξω, έτσι δεν είναι;»

«Τρομερό κρύο. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ τον Τάμεση τόσο παγωμένο που να μπορεί κανείς να τον διασχίσει κάνοντας πατινάζ».

Καθώς μιλούσε, έτριβε τα χέρια του και τα άπλωσε προς τη φωτιά. Παρά τις προσπάθειές της, το δωμάτιο δεν ήταν αρκετά ζεστό και ζήτησα τη βολική πολυθρόνα στην οποία κάθισε ο επισκέπτης. Το κρύο και η υγρασία δε με ενοχλούσαν τόσο προτού έρθω στο Λονδίνο, όπου ήδη είχα δει έναν ζητιάνο –ή ό,τι απέμενε από το σώμα του– παγωμένο στο πεζοδρόμιο.

Κάθισα ξανά στην άβολη ξύλινη καρέκλα πίσω απ' το γραφείο μου, έσφιξα το σάλι μου γύρω από τους ώμους, έτριψα και τα δικά μου χέρια (τα οποία ένιωθα άκαμπτα, παρά

τα πλεκτά γάντια μου με τα κομμένα δάχτυλα) και ύστερα έπιασα το μολύβι και το σημειωματάριό μου.

«Λυπάμαι πολύ, δόκτορα Γουάτσον, που ο δόκτορας Ραγκοστίν απουσιάζει. Είμαι βέβαιη ότι θα χαιρόταν πολύ να σας γνωρίσει. Είστε ο ίδιος δόκτορας Γουάτσον που είναι συνεργάτης του κυρίου Σέρλοκ Χολμς, έτσι δεν είναι;»

«Ο ίδιος». Ευγενικός και πράγματι ταπεινός, γύρισε ώστε να με κοιτάζει καθώς μιλούσε. «Και βρίσκομαι εδώ για λογαριασμό του κυρίου Χολμς».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά τόσο δυνατά που σχεδόν φοβόμουν ότι ο επισκέπτης μου θα την άκουγε. Πλέον δεν μπορούσα να λέω στον εαυτό μου ότι κάποιο τυχαίο –ή ατυχές– συμβάν είχε φέρει τον συγκεκριμένο άνθρωπο εδώ.

Είχε έρθει για να συμβουλευτεί τον μοναδικό στον κόσμο επαγγελματία ανιχνευτή πραγμάτων αλλά και ατόμων που χάθηκαν.

Ωστόσο, προσπάθησα να ακούγομαι απλώς ευγενική, με την κατάλληλη προφορά ατόμου της μεσαίας τάξης, το σωστό μείγμα υπαλληλικής απόδοσης και εξυπηρέτησης.

«Πράγματι;» Έχοντας πάρει θέση σαν να ήμουν έτοιμη να κρατήσω σημειώσεις, ρώτησα: «Τι είδους δυσκολία αντιμετωπίζει ο κύριος Χολμς;»

«Είμαι βέβαιος ότι θα δείξετε κατανόηση, δεσποινίς Μόλοχς, αλλά προτιμώ να περιμένω και να μιλήσω κατ' ιδίαν στον δόκτορα Ραγκοστίν».

Χαμογέλασα.

«Και εγώ είμαι βέβαιη ότι θα δείξετε κατανόηση, δόκτορα Γουάτσον, αλλά είναι μέρος της δουλειάς μου να κρατώ σημειώσεις, προκειμένου να εξοικονομεί ο δόκτορας Ραγκοστίν τον πολύτιμο χρόνο του. Είμαι η εξουσιοδοτημένη

αντιπρόσωπος του δόκτορα Λέσλι Ραγκοστίν – όχι για να δρω, φυσικά», επισημίανω ώστε να απαλύνω τη φυσική του δυσπιστία απέναντι σε οποιαδήποτε γυναίκα, «όμως, συχνά είμαι τα μάτια και τα αυτιά του. Ότι είστε και εσείς για τον κύριο Σέρλοκ Χολμς», πρόσθεσα, επί της ουσίας καλοπιάνοντάς τον αλλά προσπαθώντας να μην ακούγεται έτσι.

Προσπαθώντας να μη φαίνεται ότι μέσα μου ικέτευα: Σε παρακαλώ. Σε εκλιπαρώ, πρέπει να μάθω αν έχω μαντέψει σωστά τι σε φέρνει εδώ.

«Εεε, εντάξει», είπε ο δόκτορας Γουάτσον αβέβαια. «Μάλιστα».

Είχε πράγματι ευγενικά μάτια, ειδικά όταν ήταν ανήσυχος. «Όμως, δεν είμαι σίγουρος –είναι λεπτό το θέμα –, βλέπετε, ο Χολμς δε γνωρίζει για την επίσκεψή μου εδώ».

Μα... δεν τον έστειλε ο αδελφός μου;

Η καρδιά μου ηρέμησε κάπως, αν και άρχισε να με πονά. Είπα στον δόκτορα Γουάτσον, μάλλον άψυχα:

«Μπορείτε να βασιστείτε στην απόλυτη διακριτικότητά μου».

«Βεβαίως. Φυσικά».

Σαν να τον έπεισε το μειωμένο μου ενδιαφέρον να μου ανοίξει την ταραγμένη του ψυχή και να ξεαλαφρώσει λέγοντας ότι τον βάραινε, άρπαξε τα χέρια της πολυθρόνας του και άρχισε την αφήγησή του.

«Αναμφίβολα γνωρίζετε ότι για αρκετά χρόνια συγκατοικούσα με τον κύριο Σέρλοκ Χολμς στην αρχή της εκπληκτικής του καριέρας, όμως, καθώς είμαι πια παντρεμένος και γενικά εργάζομαι ως ιατρός, τον βλέπω πολύ λιγότερο απ' ό,τι στο παρελθόν. Δε διέφυγε της προσοχής μου, ωστόσο, το γεγονός ότι από το περασμένο καλοκαίρι δείχνει ανή-

συχος, και τους τελευταίους μήνες εντελώς απελπισμένος, σε βαθμό που δεν τρέφεται σωστά, ούτε κοιμάται, και ανησυχώ για εκείνον όχι μόνο ως φίλος αλλά και ως γιατρός. Έχει χάσει βάρος, το χρώμα του δεν είναι υγιές και έχει γίνει αρκετά καταθλιπτικός και ευερέθιστος».

Όντας απασχολημένη να σημειώνω όλα αυτά «για τον δόκτορα Ραγκοστίν», μπόρεσα να κρατήσω το κεφάλι μου χαμηλωμένο στο γραφείο, έτσι ώστε να μη βλέπει ο δόκτορας Γουάτσον το πρόσωπό μου. Πράγμα θετικό, γιατί είμαι σίγουρη ότι θα φαινόταν η απόγωσή μου. Στα μάτια μου σχηματίστηκαν δάκρυα. Ο αδελφός μου, το πρότυπο της ψυχής, λογικής σκέψης, απελπισμένος; Να μην μπορεί να φάει ή να κοιμηθεί; Δε φανταζόμουν ότι μπορούσε να έχει τόσο έντονα συναισθήματα. Και μάλιστα για μένα.

Ο δόκτορας Γουάτσον συνέχισε.

«Παρότι τον ρώτησα επανειλημμένα τι τον βασανίζει τόσο πολύ, αρνείται ότι αντιμετωπίζει κάποια δυσκολία και, όταν χθες επέμεινα να τον ανακρίνω, έχασε την ψυχραιμία του σε τέτοιο βαθμό που δεν ταίριαζε καθόλου με τον συνηθισμένο, ασάλινο αυτοέλεγχό του – πραγματικά, ήταν τόσο παράλογο, ώστε ένιωσα ότι πρέπει να ενεργήσω με βάση τις ανησυχίες μου, είτε του άρεσε είτε όχι, για το καλό του. Επομένως, αναζήτησα τον αδελφό του, τον κύριο Μάικροφτ Χολμς...»

Η Άιβι Μόλοχς, συνειδητοποίησα, δε γινόταν να γνωρίζει τίποτα για τον αδελφό του Σέρλοκ Χολμς. Επομένως, τον διέκοψα:

«Πώς γράφεται το όνομά του, παρακαλώ;»

«Περίεργο όνομα, όντως, έτσι δεν είναι;»

Ο Γουάτσον μού είπε τα γράμματα ένα προς ένα, μου

έδωσε τη διεύθυνση του Μάικροφτ στο Λονδίνο και κατόπιν συνέχισε.

«Αφού δίστασε λίγο, ο Μάικροφτ Χολμς μού εξήγησε ότι εκείνος και ο Σέρλοκ Χολμς βρίσκονται στην ατυχή θέση να μην μπορούν να εντοπίσουν τη μητέρα τους. Και όχι μόνο τη μητέρα τους, η οποία εξαφανίστηκε χωρίς ν' αφήσει ίχνη, αλλά και τη μικρότερη αδελφή τους. Δύο οικογενειακά μέλη – η μόνη οικογένεια που τους απομένει, στην πραγματικότητα – αγνοούνται».

«Είναι φρικτό», μουρμούρισα, με το βλέμμα μου χαμηλωμένο. Πλέον δεν ένιωθα έτοιμη να βάλω τα κλάματα. Αντ' αυτού, ήθελα να χαμογελάσω – στ' αλήθεια, ήθελα να κοροϊδέσω κατάμουτρα τον πάντα-τόσο-μεγαλύτερο αδελφό μου τον Μάικροφτ, ο οποίος σκόπευε να με μεταμορφώσει σε μια καθωσπρέπει νεαρή κυρία – και δυσκολευόμουν να διατηρήσω την ανήσυχη έκφραση που άρμοζε να έχω, μια και έπαιζα τον ρόλο κάποιας που δεν ήξερε τίποτα σχετικά με την υπόθεση.

«Έπεσαν θύματα απαγωγής;»

Ο δόκτορας Γουάτσον κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν υπήρξε καμία απαίτηση για λύτρα. Όχι, το έσκασαν».

«Τι σοκαριστικό!» Θυμήθηκα ότι έπρεπε να δείχνω αντίδραση. «Το έσκασαν μαζί;»

«Όχι! Χωριστά. Η μητέρα εξαφανίστηκε το περασμένο καλοκαίρι, ενώ το κορίτσι το έσκασε έξι εβδομάδες αργότερα, καθώς τη μετέφεραν προς το οικοτροφείο. Έφυγε μόνη της. Πιστεύω πως αυτός είναι ο λόγος που ο Χολμς έχει πάρει τόσο βαριά το ζήτημα. Εάν το κορίτσι ήταν με τη μητέρα του, βλέπετε, μπορεί να μην το ενέκρινε, αλλά θα ήξερε ότι η αδελφή του είναι ασφαλής. Ωστόσο, φαίνεται ότι

το κορίτσι –που είναι ακόμα παιδί– ταξίδεψε ολομόναχο στο Λονδίνο!»

«Είπατε ότι είναι παιδί ακόμα;»

«Μονάχα δεκατεσσάρων ετών. Ο Μάικροφτ Χολμς μού είπε πως εκείνος και ο αδελφός του έχουν λόγους να πιστεύουν ότι το κορίτσι έχει πρόσβαση σε ένα σημαντικό ποσό...»

Σφίχτηκα, νιώθοντας ένα τσίμπημα ανησυχίας – πώς στην ευχή μπόρεσαν να το μαντέψουν αυτό;

«...και φοβούνται ότι έχει μεταμφιεστεί σε νεαρό κύριο που βρίσκεται σε ταξίδι αναψυχής».

Χαλάρωσα, μια και αυτό δε θα μπορούσε να απέχει περισσότερο απ' την αλήθεια. Ήλπιζα ότι δε θα κατέληγα ποτέ να μεταμφιεστώ σε αγόρι, όπως το κλισέ των θεατρικών έργων. Αν και σίγουρα δεν περιόριζα τον εαυτό μου μόνο στη μορφή της Άιβι Μόλοχς.

«Ως εκ τούτου μπορεί να έχει εκτεθεί στην επιρροή περιθωριακών στοιχείων», έλεγε ο δόκτορας Γουάτσον, «και ίσως να έχει παγιδευτεί σε μια ζωή κακής φήμης».

Κακής φήμης; Δεν είχα την παραμικρή ιδέα για τι πράγμα μιλούσε, αλλά το σημείωσα προσεκτικά.

«Οι κύριοι Μάικροφτ και Σέρλοκ Χολμς έχουν κάποιο λόγο για τον οποίο σκέφτονται κάτι τέτοιο;» ρώτησα.

«Ναι. Η μητέρα ήταν, ή είναι, μια πέρα για πέρα αποφασισμένη σουφραζέτα, και το κορίτσι επίσης είναι φτιαγμένο δυστυχώς από το ίδιο καλούπι το οποίο δεν αρμόζει σε γυναίκα, απ' όσο φαίνεται».

«Αλήθεια; Θλιβερό γεγονός».

Ρίχνοντάς του ένα βλέμμα πίσω από τις ψεύτικες αφέλειές μου, ανοιγόκλεισα τα μάτια μου με τις ψεύτικες βλεφαρίδες και χαμογέλασα με τα ελαφρώς βαμμένα χείλη μου.

Πράγματι, χρησιμοποιούσα μια κακόφημη ουσία που λεγόταν «ρουζ» σε όλο μου το πρόσωπό για να αλλάζω τον χλώμο, αριστοκρατικό τόνο του δέρματός μου σε ένα θερμότερο, πιο συνηθισμένο ροζ.

«Θα μπορούσατε να δώσετε στον δόκτορα Ραγκοστίν μια φωτογραφία του κοριτσιού;»

«Όχι. Ούτε της γυναίκας. Φαίνεται ότι και οι δυο τους απέφευγαν τους φωτογράφους».

«Μα για ποιον λόγο;»

Αναστέναξε και η έκφραση του προσώπου του έγινε για πρώτη φορά κάτι λιγότερο από ευγενική.

«Μέρος της αποφασιστικότητάς τους να ενεργούν ενάντια στους νόμους της γυναικείας φύσης, υποθέτω».

«Θα μπορούσατε να μου δώσετε τα ονόματά τους, παρακαλώ, και να μου τις περιγράψετε;»

Μου είπε ένα ένα τα γράμματα των ονομάτων: Λαίδη Γιουντόρια Βέρνετ Χολμς, δεσποινίς Ενόλα Χολμς. (Η επιλογή της μητέρας να με ονομάσει Ενόλα αποδείχτηκε προφητική, μια και το όνομά μου ανάποδα στα αγγλικά σημαίνει «μόνη»).

Ο δόκτορας Γουάτσον παρατήρησε:

«Από όσα μου έχουν πει, το κορίτσι έχει την πιο αξιοσημείωτη εμφάνιση από τις δυο τους. Αρκετά ψηλή και λεπτή...»

Προσπαθούσα να πάρω βάρος, αλλά μέχρι στιγμής ανεπιτυχώς, λόγω της σούπας με ψαροκέφαλα και των βραστόων με αρνίσιο κεφάλι που μου σέρβιρε η οικονόμα σπιτονοικοκυρά μου.

«...με μακρουλό πρόσωπο, προεξέχουσα, εμ, θέλω να πω, μάλλον κικερώνεια μύτη και πιγούνι...»

Τι διακριτικός τρόπος να πει ότι έμοιαζα απίστευτα στον

αδελφό μου τον Σέρλοκ. Μια και αποτύγχανα ακόμη να κάνω τον εαυτό μου πιο παχουλό, έβαζα στο στόμα μου, από μία σε κάθε μάγουλο, δύο λαστιχένιες συσκευές οι οποίες στην πραγματικότητα προορίζονταν να γεμίζουν ένα άλλο, ακατανόμαστο κομμάτι του γυναικείου σώματος. Αυτές, μαζί με τα γεμίσματα στα ρουθούνια μου, άλλαζαν αρκετά το σχήμα του προσώπου μου.

«...και μια σιλουέτα όλο γωνίες, η οποία υπολείπεται μάλλον σε γυναικεία γοητεία», συνέχισε ο δόκτορας Γουάτσον. «Δείχνει να προτιμά τα αρρενωπά ρούχα και δραστηριότητες που αρμόζουν σε αγοροκόριτσο, βαδίζει με αρρενωπό βήμα και γενικά κινδυνεύει να εγκαταλείψει εντελώς την αξιοπρεπή κοινωνία εάν δε βρεθεί σύντομα».

«Και η μητέρα;» ρώτησα για να αλλάξω το θέμα προτού ξεσπάσω σε γέλια.

«Είναι εξήντα τεσσάρων ετών, μα δείχνει πολύ νεότερη. Σωματικά δεν έχει κάτι το ασυνήθιστο, όμως, από πλευράς ιδιοσυγκρασίας, είναι πεισματάρη και ισχυρογνώμων. Μια ταλαντούχα καλλιτέχνιδα που δυστυχώς έστρεψε τις δυνάμεις της υπέρ του αγώνα των υποτιθέμενων δικαιωμάτων των γυναικών».

«Μάλιστα. Θέλει, δηλαδή, να φορά παντελόνια;»

Χαμογέλασε με την προφανή μου περιφρόνηση για όσους υποστήριζαν τέτοιες μεταρρυθμίσεις.

«Πολύ πιθανόν. Προτιμά τα λεγόμενα “πρακτικά ρούχα”».

«Και υπάρχει κάποια ένδειξη για το πού μπορεί να βρεθεί;»

«Καμία. Αλλά το κορίτσι, όπως είπα νωρίτερα, εικάζεται ότι βρίσκεται στο Λονδίνο».

Άφησα το μολύβι μου και γύρισα να τον κοιτάξω.

«Πολύ καλά, δόκτορα Γουάτσον, θα ενημερώσω τον δόκτορα Ραγκοστίν σχετικά με τις λεπτομέρειες. Όμως, πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι το πιθανότερο είναι πως δε θα αναλάβει την υπόθεση». Η πρώτη μου υπόθεση και αποδεικνυόταν αδιέξοδο: Να βρω τον εαυτό μου; Ήταν αδύνατο να την αναλάβω.

«Μα γιατί όχι;»

Είχα ήδη σκαρφιστεί την απάντηση.

«Επειδή δεν ασχολείται με μεσάζοντες. Θα ρωτήσει γιατί ο κύριος Σέρλοκ Χολμς δεν ήρθε εδώ αυτοπροσώπως—»

Ο δόκτορας Γουάτσον με διέκοψε επιχειρηματολογώντας με ζέση, αν και τα έντονα συναισθήματά του δεν είχαν ως στόχαστρο εμένα.

«Επειδή ο Χολμς παραείναι κλειστός χαρακτήρας και πολύ ακατάδεκτος. Εδώ δεν εκμυστηρεύτηκε σε εμένα τον λόγο για τη αναστάτωση του και νομίζετε ότι θα τον αποκάλυπτε σε έναν ξένο;»

«Μα πρόκειται για έναν συνάδελφο ερευνητή», παρατήρησα με ήπιο τόνο.

«Πράγμα ακόμα χειρότερο. Θα θεωρούσε ότι εξευτελίζεται μπροστά σε...» Ξαφνικά ο δόκτορας Γουάτσον σταμάτησε να μιλά και στη συνέχεια ρώτησε: «Μια και θίγουμε το ζήτημα, είναι εύλογο να αναρωτιέται κανείς ποιος είναι αυτός ο δόκτορας Ραγκοστίν; Με το συμπάθιο κιόλας, δεσποινίς, εεε...»

«Μόλογς».

Πάρτε το όνομα Χολμς, κόψτε το σε *Χο* και *ολμς*, αλλάξτε τη σειρά των γραμμάτων και έτσι προκύπτει το: *Μόλογς*. Είναι διασκεδαστικά απλό. Ωστόσο, εκείνος δε θα το μάντεψε ποτέ. Κανείς δε θα το μάντεψε.

«Δεσποινίς Μόλοχς. Χωρίς να θέλω να σας προσβάλω, έχω κάνει την έρευνά μου και κανείς δε γνωρίζει τον δόκτορα Ραγκοστίν. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο επειδή ισχυρίζεται ότι ειδικεύεται στην ανεύρεση ατόμων που έχουν χαθεί...»

«Οτιδήποτε έχει χαθεί», τον διέκοψα.

«Όμως, δε βρήκα κανέναν που να εγγυάται την αποτελεσματικότητά του».

«Επειδή βρίσκεται στο ξεκίνημά του, όπως κάποτε πρέπει να βρισκόταν και ο φίλος σας. Ο δόκτορας Ραγκοστίν δεν έχει “χτίσει” ακόμα τη φήμη του. Όμως, θα το βρείτε ενδιαφέρον, φαντάζομαι, αν σας πω ότι είναι ένθερμος μαθητής των μεθόδων του κυρίου Σέρλοκ Χολμς».

«Σοβαρά;»

Ο δόκτορας Γουάτσον έδειξε να καθησυχάζεται.

«Βεβαίως. Θεωρεί τον κύριο Χολμς είδωλό του και θα εκπλαγεί ιδιαιτέρως όταν μάθει ότι ο ήρώάς του δεν καταφέρνει να εντοπίσει τη μητέρα και την αδελφή του που αγνοούνται».

Γέροντας προς τα εμπρός στην πολυθρόνα του σαν να μη βουλευόταν ξαφνικά, ο δόκτορας Γουάτσον καθάρισε τον λαιμό του.

«Υποθέτω», είπε αργόσυρτα, «ότι αυτό μπορεί να συμβαίνει επειδή ο Χολμς συνήθως δεν ενδιαφέρεται για τέτοιου είδους υποθέσεις. Τις βρίσκει κοινότοπες και αδιάφορες, και γενικά δεν αναλαμβάνει να τις εξετάσει. Να, για παράδειγμα, μόλις χθες», πρόσθεσε ο Γουάτσον, «τη στιγμή που έμπαινα στο σπίτι του Χολμς να τον επισκεφτώ, έβγαιναν ο Σερ Γιούστας Άλιστερ και η Λαίδη Άλιστερ, που βρίσκονταν εκεί για να τον παρακαλέσουν να ερευνήσει την εξαφάνιση της κόρης τους, και εκείνος τους έδωξε αφού πρώτα τους τράβηξε το αυτί, μεταφορικά μιλώντας».

Αγνόησα το γεγονός ότι ήταν αδύνατο με βάση τη λογική να τους τράβηξε ένα αντί ενώ επρόκειτο για δύο άτομα, επειδή μου είχε κερδίσει την προσοχή η ουσία όσων έλεγε ο δόκτορας Γουάτσον.

«Ο Σερ Γιούστας Άλιστερ; Εξαφανίστηκε η κόρη του; Μα δεν είδα τίποτα στις εφημερίδες...»

Ο Γουάτσον ξερόβηξε.

«Το κουκούλωσαν για να αποφευχθεί το σκάνδαλο».

Άρα φοβόντουσαν ότι το κορίτσι το είχε σκάσει με κάποιον γυναικοκατακτητή.

Έπρεπε οπωσδήποτε να ερευνήσω αυτό το ζήτημα. Ήξερα ότι ο δόκτορας Γουάτσον δε θα μου έλεγε περισσότερα –ήδη θεωρούσε ότι είχε πει πάρα πολλά–, όμως, τελικά μου είχε φέρει την πρώτη μου υπόθεση. Να βρω τη χαμένη κόρη του Βαρονέτου Άλιστερ.

Δίχως να δείχνει ιδιαίτερος χαρούμενος, ο Γουάτσον σηκώθηκε. Η διερευνητική κουβέντα μας είχε φτάσει στο τέλος της. Άπλωσα το χέρι στο κορδόνι του κουδουνιού και το τράβηξα για να έρθει ο Τζόντι και να τον ξεπροβοδίσει.

«Θέλω να συναντήσω αυτοπροσώπως τον δόκτορα Ραγκοστίν», μου είπε ο Γουάτσον, «προτού προβεί σε κάποια ενέργεια».

«Φυσικά. Ποια είναι η διεύθυνσή σας; Ο δόκτορας Ραγκοστίν θα επικοινωνήσει μαζί σας μόλις μελετήσει τις σημειώσεις μου», του είπα ψέματα.

Αφού έγραψα τη διεύθυνση, σηκώθηκα να συνοδέψω τον επισκέπτη μου μέχρι την πόρτα του γραφείου.

Και, όταν έφυγε, κάθισα στην πολυθρόνα που είχε εγκαταλείψει, δίπλα στη φωτιά, και παραδόξως άρχισα να τρέμω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΔΥΟ

ΕΤΡΕΜΑ ΕΠΕΙΔΗ ΦΟΒΟΜΟΥΝ.

Τον αδελφό μου τον Σέρλοκ, τον οποίο λάτρενα.

Ήταν ο ήρωάς μου. Ήταν η νέμεσή μου. Τον είχα σχεδόν θεοποιήσει. Όμως, εάν με εντόπιζε, θα έχανα την ελευθερία μου για πάντα.

Παρ' όλα αυτά, βρισκόταν σε απόγνωση εξαιτίας μου;

Πλέον δεν μπορούσα να ισχυριστώ ότι δεν είχα πληγώσει τίποτε άλλο πέρα απ' την περηφάνια του.

Όμως, τι να έκανα; Αν έδινα στον Σέρλοκ Χολμς την παραμικρή ένδειξη ότι ήμουν καλά, θα έβρισκε τρόπο να τη χρησιμοποιήσει για να με παγιδεύσει.

Είχα να σκεφτώ και τη μητέρα, εκτός των άλλων. Πόσος χρόνος τής απέμενε για να απολαύσει την ελευθερία και την ευτυχία της, μακριά από τους περιορισμούς της ευπρέπειας και της «θέσης της γυναίκας», προτού φύγει απ' τη ζωή; Άραγε μόνο στους άντρες επιτρεπόταν να είναι περήφανοι;

Ο άλλος αδελφός μου, ο Μάικροφτ, απασχόλησε τις σκέψεις μου μονάχα για λίγο. Δε με ένοιαζε αν είχε πληγωθεί η περηφάνια του. Παρότι σχεδόν τόσο έξυπνος όσο ο Σέρλοκ,

θύμιζε μαγειρεμένη πατάτα που περίσσεψε απ' το προηγούμενο βράδυ, έτσι ψυχρός και αδρανής που ήταν. Δε νοιαζόταν αρκετά για μένα ώστε να ψάξει να με βρει.

Ωστόσο, υπήρχε ακόμη ένα θέμα προς εξέταση: Γιατί μπήκε στον κόπο ο Μάικροφτ να πει στον Γουάτσον για μένα;

Κι αν ήταν όλα ένα μεγάλο ψέμα; Αν η επίσκεψη του δόκτορα Γουάτσον ήταν ένα τέχνασμα και ο Σέρλοκ είχε στείλει ο ίδιος τον φίλο του να με κατασκοπεύσει;

Ανοησίες. Ο αδελφός μου δε γινόταν να ξέρει...

Όμως, με κάποιον τρόπο ήξερε πράγματα που σε καμία περίπτωση δε θα έπρεπε να ξέρει, όπως ότι είχα χρήματα στη διάθεσή μου. Και ίσως είχε παρατηρήσει ότι ο δόκτορας Ραγκοστίν είχε εγκατασταθεί στο γραφείο της υποτιθέμενης «αστρικής περντιτόριαν», που εγώ, η Ενόλα Χολμς, βοήθησα ώστε να μπει στη φυλακή. Τι θα συνέβαινε εάν ο Σέρλοκ Χολμς διαισθανόταν ότι υπήρχε κάποια σύνδεση;

Ήταν μάλλον απίθανο, αποφάσισα αφού ζύγισα αυτήν τη σκέψη στον νου μου. Πιθανότατα, αν ο ίδιος ο Σέρλοκ Χολμς είχε στείλει τον δόκτορα Γουάτσον να κατασκοπεύσει, το έκανε λόγω της περιέργειάς του, για να εκτιμήσει εάν ο «επιστημονικός περντιτόριαν» μπορούσε να τον ανταγωνιστεί ως ντετέκτιβ.

Αν ίσχυε αυτό, μήπως δεν ήταν αλήθεια ότι ο αδελφός μου υπέφερε;

Παρ' όλα αυτά, θα έπαιρνα όρκο ότι η ανησυχία που διέκρινε στο βλέμμα του δόκτορα Γουάτσον ήταν ειλικρινής.

Να πάρει, πώς έπρεπε να ξέρω τι να κάνω με θέματα οικογενειακής φύσης; Ακόμη και η τέχνη της αιώρησης των πνευματιστών μου φαινόταν λιγότερο μυστηριώδης.

Μακάρι να μπορούσα να συμβουλευτώ τη μητέρα. Όμως, είχα να τη δω από τη μοιραία εκείνη μέρα του περασμένου Ιουλίου, όταν έφυγε αναπάντεχα. Για του λόγου το αληθές, δεν ήξερα ακριβώς πού βρισκόταν. Είχα επικοινωνήσει μαζί της μόνο μέσα από τις στήλες για προσωπικές αγγελίες της *Εφημερίδας του Παλ Μαλ* (η αγαπημένη της εφημερίδα, εκλεπτυσμένη αλλά πιο προοδευτική από τους *Τάιμς*), της *Σύγχρονης Γυναικείας Φύσης*, του *Περιοδικού των Προσωπικών Δικαιωμάτων* καθώς και μερικών άλλων εντύπων, χρησιμοποιώντας κρυπτογραφήματα ή κωδικοποιημένα μηνύματα. Για παράδειγμα, όταν υπέθεσα ότι περιπλανιόταν με τους τσιγγάνους, είχα δημοσιεύσει το παρακάτω μήνυμα:

Χρυσάνθεμό μου: Το δεύτερο γράμμα της αγνότητας, το πέμπτο γράμμα της αφοσίωσης, το πρώτο γράμμα της αληθινής στοργής, το δεύτερο γράμμα των ελεύθερων στοχασμών. Σωστά; Άιβι

Το χρυσάνθεμο είχε γίνει ο κωδικός μας για τη λέξη «μητέρα», ενώ το υπόλοιπο μήνυμα αναφερόταν απλώς σε ορισμένα άνθη, όπως περιλαμβάνονταν στη *Συμβολική γλώσσα των λουλουδιών*, ένα βιβλίο αναφοράς που μου είχε δώσει η μητέρα – τέτοιου είδους συμβολισμοί ήταν γνωστοί στους ανθρώπους που αντάλλασσαν μηνύματα μέσω των λουλουδιών. Στην προσωπική μου αγγελία, λοιπόν –τη μεταφορική μου ανθοδέσμη, τρόπον τινά–, η αγνότητα αντιστοιχούσε στον *κρίνο*, η αφοσίωση στον *κισσό*, η αληθινή στοργή στο *μη με λησμόνει* και οι ελεύθεροι στοχασμοί στον *πανσέ*. Το δεύτερο γράμμα του *κρίνου* ήταν το Ρ, το πέμπτο γράμμα του *κισσού* ήταν το Ο, το πρώτο γράμμα του *μη με λησμόνει* ήταν το Μ, και το δεύτερο γράμμα του *πανσέ* ήταν το Α. Σχημάτιζαν τη λέξη *Ρομά*, εννοώντας τους τσιγγάνους.

Εντός της εβδομάδας η μητέρα είχε απαντήσει, χρησιμοποιώντας έναν παρόμοιο κωδικό από λουλούδια: «Ναι. Πού είσαι;»

Και είχα απαντήσει με τον ίδιο τρόπο: «Λονδίνο».

Αυτή ήταν όλη κι όλη η επικοινωνία μας. Ήθελα πολύ να δω τη μητέρα μου, μα δίσταζα εξαιτίας της δύναμης των συναισθημάτων που έτρεφα για εκείνη, και που δεν ήταν όλα φιλικά και ζεστά.

Ούτε ένιωθα σίγουρη για όλα τους. Ως εκ τούτου, θα προτιμούσα να συναντηθούμε κάποια στιγμή στο μέλλον, όταν θα το επέλεγα εγώ και με τους δικούς μου όρους.

Πλέον, όμως, με αυτά τα ανησυχητικά νέα για τον Σέρλοκ... ήταν απαραίτητο, αποφάσισα, να αφήσω κατά μέρος τις επιφυλάξεις μου.

Ήθελα να συμβουλευτώ τη μητέρα. Ένιωθα την *ανάγκη* να τη συμβουλευτώ.

Αλλά έπρεπε να επικοινωνήσω μαζί της όσο πιο προσεκτικά μπορούσα.

Περίμενα ώσπου να φτάσω στο σπίτι, μακριά από τον Τζόντι και τους άλλους υπηρέτες.

Παρότι θα μπορούσα να μένω στους άνετους επάνω ορόφους του γοτθικού οικοδομήματος όπου στεγαζόταν το γραφείο του δόκτορα Ραγκοστίν, δεν το έκανα επειδή πρόσεχα. Αντ' αυτού, ο δόκτορας Ραγκοστίν νοίκιαζε τα δωμάτια εκείνα σε κάποιους μισθωτές (σταθεροποιώντας έτσι την οικονομική μου κατάσταση), ενώ η ίδια βρήκα ένα αρκετά ταπεινό δωμάτιο στην Ανατολική Συνοικία, όπου θα ήταν απίθανο να με ψάξει ο αδελφός μου – ούτε καν θα του

περνούσε απ' τον νου ότι η αδελφή του θα έμπαινε ποτέ σε τέτοια φτωχόσπιτα. Στον ετοιμόρροπο τόπο κατοικίας μου, ένα ερειπωμένο σπίτι στριμωγμένο ανάμεσα σε δυο οικήματα καλυμμένα από κάπνα, ήμουν η μόνη νοικάρισσα. Η σπιτονοικοκυρά μου, μια γλυκιά, ηλικιωμένη χήρα ονόματι κυρία Τάπερ, ήταν δόξα τω Θεώ κουφή και για να της μιλήσει κανείς χρειαζόταν να φωνάζει στη σάλπιγγα που κρατούσε στο αντί της. Επομένως, λίγες μόνο ερωτήσεις μπορούσε να μου κάνει. Η μοναδική υπηρέτρια ήταν μια κοπέλα για όλες τις δουλειές, που ερχόταν καθημερινά, αλλά δεν τη συνάντησα ποτέ. Από κάθε άποψη, η κατάσταση ήταν ιδανική για κάποιον που κρυβόταν.

Έτσι, περίμενα μέχρι το βράδυ όταν, ασφαλής στην ταπεινή μου κρεβατοκάμαρα, έβγαλα τον κορσέ, τον ενισχυτή μπούστου, τους φραμπαλάδες, τα ψεύτικα μαλλιά και τα ψεύτικα γεμίσματα προσώπου της Άιβι Μόλοχς, χαλάρωσα καθισμένη κοντά στη φωτιά φορώντας μια ρόμπα και άπλωσα τα πόδια μου σ' ένα σκαμπό για να αποφεύγω τον κρύο αέρα που φυσούσε στο πάτωμα.

Τραβώντας ένα κερδί κοντά μου, στο πλάι, άρχισα να συντάσσω ένα κρυπτογράφημα για τη μητέρα.

ΚΡΑΝΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΙΡΙΔΑ ΔΥΟ ΒΙΟΛΕΤΑ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ ΜΗΛΙΑΣ ΠΟΣΑ;

Είχα αποφασίσει ότι αυτό το μήνυμα έπρεπε να είναι διαφορετικό από τα προηγούμενα και πιο δύσκολο. Πώς ήξερε ο αδελφός μου ο Σέρλοκ ότι είχα χρήματα στη διάθεσή μου; Αυτό με ανησυχούσε πολύ. Το γνώριζε επειδή είχε με κάποιον τρόπο αποκρυπτογραφήσει, καταλαβαίνοντας ότι

προέρχονταν από εμένα και τη μητέρα, τα παλιότερα μηνύματα που ανταλλάσσαμε στις «στήλες αγωνίας» της *Εφημερίδας του Παλ Μαλ*;

Πήρα αυτό που είχα γράψει μέχρι στιγμής και το χώρισα σε ομάδες των τριών γραμμάτων:

**ΚΡΑ ΝΙΑ ΤΕΣ ΣΕΡ ΑΙΡ ΙΔΑ ΔΥΟ ΒΙΟ ΛΕΤ ΑΤΡ ΙΑΚ
ΑΙΑ ΝΘΟ ΣΜΗ ΛΙΑ ΣΠΟ ΣΑ;**

Δεν είχα υπογράψει ως Άιβι, για ασφάλεια, αλλά ήθελα να πιστεύω ότι η μητέρα θα αναγνώριζε ούτως ή άλλως ότι το κρυπτογράφημα προερχόταν από εμένα εξαιτίας της χρήσης του κώδικα των λουλουδιών. Η *Ιριδα* συμβόλιζε ένα μήνυμα.

Όμως, συγχρόνως –και ήλπιζα απεγνωσμένα ότι η μητέρα θα καταλάβαινε το πώς είχε αλλάξει ο κώδικας αυτήν τη φορά– το ξεχωριστό χαρακτηριστικό της *Ιριδας* είναι ότι έχει τρία μεγάλα πέταλα στην κορυφή και τρία στο κάτω μέρος, το άνθος της κρानीάς είναι εξίσου μοναδικό επειδή έχει τέσσερα πέταλα, ενώ η βιολέτα και το άνθος της μηλιάς έχουν καθένα από πέντε πέταλα. Είχα αναφέρει τη βιολέτα, διότι αντιπροσωπεύει την αφοσίωση. Και το άνθος της μηλιάς επειδή μερικές φορές, όταν ήμουν μικρή, η μητέρα έκοβε ένα μήλο σταυρωτά για να μου δείξει το αστέρι με τις πέντε ακτίνες που σχηματιζόταν μέσα του και να μου εξηγήσει ότι το μήλο και οι σπόροι του μεγάλωναν από το άνθος που διέθετε πέντε πέταλα.

Έχοντας χωρίσει σε κομμάτια το μήνυμα, το αντέστρεψα:

**ΣΑ; ΣΠΟ ΛΙΑ ΣΜΗ ΝΘΟ ΑΙΑ ΙΑΚ ΑΤΡ ΛΕΤ ΒΙΟ ΔΥΟ
ΙΔΑ ΑΙΡ ΣΕΡ ΤΕΣ ΝΙΑ ΚΡΑ**

Κοίταξα συνοφρυωμένη το ερωτηματικό. Έκανε το κρυπτογράφημα πολύ εύκολο να λυθεί. Το αντικατέστησα με αυτό που η μητέρα θα αποκαλούσε «άγνωστο Χ»:

**ΣΑΧ ΣΠΟ ΛΙΑ ΣΜΗ ΝΘΟ ΑΙΑ ΙΑΚ ΑΤΡ ΔΕΤ ΒΙΟ
ΔΥΟ ΙΔΑ ΑΙΡ ΣΕΡ ΤΕΣ ΝΙΑ ΚΡΑ**

Έτοιμο. Υπέθετα ότι η μητέρα θα το έλυνε εύκολα, καθώς δε διέφερε και πολύ από το πρώτο κρυπτογράφημα με το οποίο εκείνη με είχε μπερδέψει. Όμως, αυτό ήταν απλώς ένα προσχέδιο για να κάνω τη μητέρα να σκεφτεί τον αριθμό πέντε.

Ήλπιζα ότι τότε θα καταλάβαινε πως μπορεί κανείς να πάρει το αλφάβητο και να το χωρίσει σε πέντε μέρη:

**ΑΒΓΔΕ
ΖΗΘΙΚ
ΛΜΝΞΟ
ΠΡΣΤΥ
ΦΧΨΩ**

Και κάθε μέρος έχει πέντε γράμματα, εκτός από το τελευταίο.

Στη συνέχεια έγραψα το πραγματικό μου μήνυμα προς τη μητέρα: ΓΕΦΥΡΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΕΠΕΙΓΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ, και το κωδικοποίησα ως εξής:

Το Γ βρίσκεται στο πρώτο κομμάτι του αλφάβητου και είναι το τρίτο γράμμα εκεί: 13. Το Ε βρίσκεται κι εκείνο στην πρώτη γραμμή, αλλά είναι το πέμπτο γράμμα: 15.

Και ούτω καθεξής.

131551454211 3135331424333545
411551441524 15411524133533
414215411524 322431224335453215

Εξέτασα το ενδεχόμενο να έγγραφα κολλητά όλους τους αριθμούς και να αφήνα τη μητέρα να χωρίσει τις λέξεις στη συνέχεια, αλλά αποφάσισα να μην το κάνω. Θα δυσκολευόταν αρκετά να λύσει το κρυπτογράφημα (τρίτο γράμμα δεύτερη γραμμή ή τρίτη γραμμή δεύτερο γράμμα;) καθώς και να αποκωδικοποιήσει την αναφορά μου στη γέφυρα του Λονδίνου, με την οποία ήθελα να της εξηγήσω πού βρισκόταν το πρόβλημα και πού ήθελα να μιλήσω μαζί της.

Το τελικό μου σχέδιο έλεγε: ΣΑΧ ΣΠΟ ΛΙΑ ΣΜΗ ΝΘΟ ΑΙΑ ΙΑΚ ΑΤΡ ΛΕΤ ΒΙΟ ΔΥΟ ΙΔΑ ΑΙΡ ΣΕΡ ΤΕΣ ΝΙΑ ΚΡΑ 131551454211 3135331424333545 411551441524 15411524133533 414215411524 322431224335453215

Το αντέγραψα κάμποσες φορές για αρκετά διαφορετικά περιοδικά και έλεγξα τρεις φορές κάθε αντίγραφο για ακρίβεια, προτού διπλώσω κάθε χαρτί στη μέση και κολλήσω τις άκρες του που έσμιγαν με κερί – συνηθισμένο λευκό κερί, μια και δεν είχα βουλοκέρι με χρώμα. Αφού έγγραψα τις διευθύνσεις στις κενές πλευρές των χαρτιών, τα έβαλα στην άκρη.

Το άλλο πρωί θα πήγαινα στην οδό Φλιτ να τα στείλω.

Και τότε, μέχρι να απαντήσει η μητέρα, δε θα είχα τίποτα άλλο να κάνω παρά να περιμένω.

Μισούσα το να περιμένω.

Όσο για την κόρη του Σερ Γιούστας Άλιστερ, και πάλι θα έπρεπε να περιμένω. Μέχρι την επόμενη μέρα, δεν μπορούσα να ερευνήσω το θέμα.

Όμως, έπρεπε να κάνω κάτι προτού μπορέσω να κοιμηθώ.

Οπότε σηκώθηκα απ' τη θέση όπου είχα βολευτεί δίπλα στη φωτιά και άρχισα να ντύνομαι. Πάλι. Αλλά διαφορετικά αυτήν τη φορά. Αντί για τα συνήθη ενισχυτικά της γυναικείας ενδυμασίας, φόρεσα φανελένια εσώρουχα που με κρατούσαν ζεστή απ' τους καρπούς ως τους αστραγάλους. Ύστερα, έναν παλιό κορσέ που κάποτε είχε εμποδίσει ένα μαχαίρι να κόψει τον λαιμό μου. Τον έσφιξα μόνο όσο χρειαζόταν για να στέκεται στη θέση του, καθώς δεν τον φορούσα από ματαιοδοξία αλλά για άμυνα. Και για να κουβαλώ τον εξοπλισμό μου. Στο σημείο όπου προηγουμένως βρισκόταν μια ατσάλινη μπαλένα κάνοντας τον κορσέ τόσο άκαμπτο όσο μια τσιμπίδα για το τζάκι, είχα βάλει ένα λεπτό στιλέτο δώδεκα εκατοστών, θηκαρωμένο μέσα στην κολλαρισμένη λινή επένδυση του ρούχου. Αυτό το όπλο –δίκοπο κι ακονισμένο σαν ξυράφι– μπορούσα να το φτάσω από ένα κρυφό άνοιγμα στο στήθος του ρούχου που φόρεσα στη συνέχεια: ένα ιδιαίτερα λιτό μαύρο φόρεμα, το οποίο είχα ράψει για τον εαυτό μου ελπίζοντας ότι θα περνούσε για ράσο καλόγριας. Έδεσα στον λαιμό μου το ψηλό κολάρο, το οποίο έκρυβε μπαλένες ώστε να χαλάει τα σχέδια οποιουδήποτε μαχαιροβγάλτη. Φόρεσα παχιές κάλτσες και τις παλιές μου μαύρες μπότες. Τέλος, έβαλα την κουκούλα του ράσου με το βέλο, ώστε να κρύβεται το κεφάλι και το πρόσωπό μου.

Αυτά ήταν τα ρούχα της νυχτερινής μου ζωής.

Μια νέα υπόθεση για την αδελφή του Σέρλοκ Χολμς!

Η Ενόλα Χολμς καταδιώκεται από τον διασημότερο ντιτέκτιβ στον κόσμο – τον ίδιο της τον αδελφό, τον Σέρλοκ Χολμς. Όσο κρύβεται στη μεγαλύτερη, σκοτεινότερη και πιο βρόμικη πόλη του κόσμου, ανακαλύπτει ένα κρησφύγετο γεμάτο με σχέδια από κάρβουνο, και αισθάνεται ότι το κορίτσι που τα ζωγράφισε είναι η αδελφή ψυχή της. Μα το κορίτσι αυτό, η Λαίδη Σέσιλι, έχει εξαφανιστεί χωρίς ν' αφήσει το παραμικρό ίχνος. Βγαίνοντας στους επικίνδυνους δρόμους του Λονδίνου τα μεσάνυχτα, η Ενόλα πρέπει να ξεδιαλύνει τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της για να βρει αυτή την αριστερόχειρη λαίδη. Όμως, προκειμένου να τη σώσει, ρισκάρει να φανερώσει περισσότερα απ' όσα πρέπει. Θα καταφέρει άραγε η Ενόλα να κρατήσει μυστική την ταυτότητά της και να βρει τη Λαίδη Σέσιλι; Ή μήπως θα χάσει για πάντα ό,τι πιο πολύτιμο έχει – την ελευθερία της;

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Από 12 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25146